

RETTENS DOM (Anden Afdeling)
12. december 1996

Sag T-137/95

Paolo Mozzaglia
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – tidligere udstationeret national ekspert – dagpenge –
bosættelsespenge – indkaldelsessted – godtgørelse af rejseudgifter ved tiltræden
af tjenesten«

Fuldstændig gengivelse på italiensk II - 1657

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 1. september
1994, hvorved sagsøgeren fik afslag på bosættelsespenge, godtgørelse
af rejseudgifter ved tiltræden af tjenesten og dagpenge.

Udfald: Annullation.

Resumé af dom

Sagsøgeren, der var forhenværende tjenestemand i Genova kommune i Italien, og som havde været stillet til rådighed for Kommissionen i Bruxelles som udstationeret national ekspert, blev udnævnt til tjenestemand på prøve i Kommissionen med tjenestested i Bruxelles.

Under udstationeringen var sagsøgeren fortsat blevet lønnet af sin italienske arbejdsgiver, og han havde opretholdt sit skattemæssige hjemsted i Sant'Olcese, provinsen Genova. I henhold til ordningen for udstationerede nationale eksperter skulle han tage bopæl på tjenestestedet eller i en sådan afstand fra dette, at han ikke hindredes i udførelsen af sit arbejde.

Under udstationeringen boede sagsøgeren i nærheden af Bruxelles. Sagsøgeren og hans ægtefælle var ejere af et hus i provinsen Genova. Sagsøgerens ægtefælle og datter blev boende i dette hus under udstationeringen. De flyttede først til Bruxelles, efter at sagsøgeren var blevet udnævnt til tjenestemand på prøve.

Den 18. august 1994 anmodede sagsøgeren om tildeling af bosættelsespenge, godtgørelse af rejseudgifter ved tiltræden af tjenesten, godtgørelse af flytteudgifter samt om dagpenge.

Kommissionen afslog denne anmodning ved afgørelse af 1. september 1994.

Ved afgørelse af 10. oktober 1994 tildelte Kommissionen sagsøgeren udlandstillæg.

Sagsøgeren indgav en klage over afgørelsen af 1. september 1994.

Kommissionen afviste klagen, men fastsatte Sant'Olcese som sagsøgerens hjemsted.

Realiteten

Dagpenge

Retten bemærkede, at med henblik på at afgøre, om tjenestemanden har været »nødt til at skifte bopæl«, som omhandlet i artikel 10 i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »bilag VII« og »vedtægten«), er den bopæl, der skal tages i betragtning, den, hvor den pågældende opretholder midtpunktet for sine interesser. For at have ret til dagpenge er det tilstrækkeligt, at han ikke fortsat kan bebo den tidligere bopæl. Denne fortolkning måtte fastholdes, fordi formålet med dagpenge er at kompensere for de ulemper, som hidrører fra den pågældendes usikre beskæftigelsesforhold (præmis 40).

Henvielse til: Domstolen, 11. august 1995, sag C-43/94 P, Parlamentet mod Vienne, Sml. I, s. 2441, præmis 21.

For at fastlægge det sted, hvor den pågældende har villet oprette og stabilisere det varige eller sædvanlige midtpunkt for sine interesser, skal der tages hensyn til samtlige forhold, der udgør dette. Den bolig, der skal tages hensyn til, er ikke nødvendigvis den, som den pågældende havde forud for udnævnelsen (præmis 41).

Henvisning til: Domstolen, 15. september 1994, sag C-452/93 P, Magdalena Fernández mod Kommissionen, Sml. I, s. 4295, præmis 22 og 23; forslag til afgørelse fra Léger i sagen Parlamentet mod Vienne, a.st., Sml. I, s. 2443, punkt 25.

Da han blev ansat som tjenestemand på prøve havde sagsøgeren en bopæl i Sant'Olcese, hvor han havde fast bopæl før sin udstationering som national ekspert. Efter hans udstationering blev hans ægtefælle og hans datter boende dér, stadig som fast bopæl. Sagsøgeren havde endvidere på det nævnte sted et fast ansættelsesforhold til sin arbejdsgiver, Genova kommune, såvel som faste sociale forbindelser. Endelig rejste sagsøgeren hyppigt tilbage til dette sted under udstationeringen, hvilket gjorde det klart, at han havde til hensigt at opretholde varige familiemæssige og sociale forbindelser dér (præmis 42).

Derimod havde sagsøgeren boet i en møbleret bolig i nærheden af Bruxelles udelukkende af hensyn til udførelsen af sit arbejde som led i udstationeringen som national ekspert (præmis 44).

Henvisning til: Forslag til afgørelse fra Mancini, Domstolen, 9. oktober 1984, sag 188/83, Witte mod Parlamentet, Sml. s. 3465, jf. s. 3476; forslag til afgørelse fra Léger i sagen Parlamentet mod Vienne, a.st., punkt 25.

Den bolig, der skulle tages i betragtning med henblik på artikel 10, stk. 1, i bilag VII, var følgelig sagsøgerens bopæl i Sant'Olcese. Som følge af sin udnævnelse og under hensyn til de forpligtelser, der påhvilede ham i medfør af artikel 20 i

vedtægten, havde sagsøgeren været nødt til at skifte bopæl, som omhandlet i artikel 10 i bilag VII (præmis 45).

Denne løsning var ifølge Retten i overensstemmelse med formålet med artikel 10 i bilag VII, som er at godtgøre de omkostninger og ulemper, der skyldes den usikre stilling, som en tjenestemand på prøve befinder sig i, navnlig når han er nødt til midlertidigt at tage bopæl på tjenestestedet, og han samtidig hermed, ligeledes midlertidigt, beholder sin tidligere bopæl (præmis 46).

Henvisning til: Domstolen, 5. februar 1987, sag 280/85, Mouzourakis mod Parlamentet, Sml. s. 589, præmis 9; Retten, 10. juli 1992, sag T-63/91, Benzler mod Kommissionen, Sml. II, s. 2095, præmis 20.

Denne usikre stilling for tjenestemanden varer ved, indtil han fastansættes ved prøvetidens udløb (præmis 46).

Henvisning til: Parlamentet mod Vienne, a.st., præmis 27.

Sagsøgeren havde endvidere ikke krav på godtgørelse af udgifterne ved flytningen fra Sant'Olcese til Bruxelles, før han blev fastansat (præmis 47).

Henvisning til: Forslag til afgørelse fra Léger i sagen Parlamentet mod Vienne, a.st., punkt 31.

For at være berettiget til de omhandlede ydelser måtte den pågældende godtgøre, at a) hans bopæl på tjenestestedet var midlertidig i den forstand, at han alene havde beboet den for at udføre sit arbejde som led i den udstationering, der for en bestemt periode var blevet besluttet af arbejdsgiveren i hans hjemland, b) han havde

opretholdt sin tidligere bopæl på det sted, hvor midtpunktet for hans interesser befandt sig i hans hjemland, og c) han som følge af udnævnelsen ikke længere kunne bo på denne tidligere bopæl (præmis 48).

Den omtvistede afgørelse annulleredes i det omfang, sagsøgeren herved fik afslag på dagpenge i henhold til artikel 10 i bilag VII til vedtægten (præmis 49).

Bosættelsespenge

Artikel 5, stk. 1, første afsnit, i bilag VII bestemmer, at en tjenestemand for at have krav på bosættelsespenge skal opfylde en af de to følgende alternative betingelser, nemlig enten opfylde de betingelser, der stilles for at få udbetalt udlandstillægget, eller bevise, at han for at opfylde forpligtelserne i henhold til vedtægtens artikel 20 har måttet skifte bopæl (præmis 50 og 51).

Sagsøgeren fik udbetalt udlandstillæg, som han var fået tildelt ved en afgørelse fra Kommissionen, der var blevet endelig. Han var følgelig berettiget til bosættelsespenge (præmis 53 og 54).

For at være berettiget hertil skulle tjenestemanden ikke derudover godtgøre, at han havde måttet skifte bopæl (præmis 54).

Den pågældende skulle heller ikke godtgøre, at der forelå faktiske udgifter (præmis 55).

Henviſning til: Domstolen, 9. november 1978, ſag 140/77, Verhaaf mod Kommissionen, Sml. s. 2117; forslag til afgørelſe fra Sir Gordon Slynn, Domstolen, 18. marts 1982, ſag 90/81, Burg mod Domstolen, Sml. s. 983, jf. s. 995; Retten, 30. januar 1990, ſag T-42/89, Yorck von Wartenburg mod Parlamentet, Sml. II, s. 31, præmis 21, 22 og 23.

Bosættelsespenge tildeles en fastansat tjenestemand og ikke en tjenestemand på prøve. I den mest hyppigt forekommende situation, hvor en tjenestemand på prøve efterfølgende fastansættes, er den pågældende følgelig allerede »bosat«, i det mindste midlertidigt, på tjenestestedet med henblik på at opfylde sine forpligtelser i henhold til vedtægtens artikel 20. Bosættelsespenge har til formål at kompensere for de byrder, der følger af stillingen som behørigt fastansat tjenestemand, der overgår fra en usikker status til en endelig status, og som følgelig skal skaffe sig mulighed for at tage bopæl og blive integreret på tjenestestedet fast og varigt i et ubestemt, men væsentligt tidsrum. Det fandtes rimeligt at lægge til grund, at en tjenestemand, som således må oprette en fast bopæl, vil have visse yderligere udgifter – navnlig med henblik på indretning af en bolig, der er egnet til et ophold af længere varighed – som han ikke var nødt til at afholde, så længe hans situation fortsat var usikker (præmis 56).

Henviſning til: Verhaaf mod Kommissionen, a.st., præmis 18.

Den omtvistede afgørelſe annulleredes, for så vidt ſagsøgeren herved fik afslag på tildeling af bosættelsespenge.

Godtgørelse af rejseudgifter ved tiltræden af tjenesten

Retten bemærkede, at begrebet »interessesmidtunkt« ved fastlæggelsen af hjemstedet, som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i bilag VII, må forstås vidt og betegner det sted, hvor tjenestemanden bevarer sine vigtigste familiemæssige bånd, sine økonomiske forbindelser og sine interesser som samfundsborger, uden at han nødvendigvis har bopæl dér. Derimod er »indkaldelsesstedet«, som nævnes i artikel 7, stk. 1, litra a), i bilag VII, det sted, hvor tjenestemanden har sin sædvanlige bopæl på ansættelsestidspunktet (præmis 64).

Henvisning til: Benzler mod Kommissionen, a.st., præmis 24.

Efter sagens omstændigheder var det på grundlag af en sammenligning af den varige karakter af sagsøgerens bopæl i Sant'Olcese med den usikre karakter af hans bopæl i Bruxelles berettiget, at den førstnævnte blev betragtet som værende hans sædvanlige bopæl i de omhandlede bestemmelsers forstand (præmis 64).

Kommissionen havde følgelig tilsidesat artikel 7, stk. 1, litra a), i bilag VII ved at afslå at godtgøre sagsøgeren rejseudgifterne i forbindelse med hans tiltræden af tjenesten (præmis 66).

Påstande vedrørende pengebeløb

Retten gav i henhold til sin fulde prøvelsesret sagsøgeren medhold i påstandene.

Konklusion:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers afgørelse af 1. september 1994 annulleres, for så vidt det heri afslås at yde sagsøgeren bosættelsespenge efter artikel 5, stk. 1, første afsnit, i bilag VII til vedtægten, godtgørelse af rejseudgifter ved tiltrædelse af tjenesten efter artikel 7, stk. 1, litra a), i nævnte bilag og dagpenge efter bilagets artikel 10, stk. 1.

Kommissionen betaler sagsøgeren bosættelsespenge, rejseudgifter ved tiltræden af tjenesten samt dagpenge med rente 8% p.a. fra de respektive datoer, da de pågældende beløb var forfaldne ifølge bilag VII til vedtægten.